

For det fjerde kræver en opgradering af det fysiske miljø i vuggestuer, børnehaver, fritidshjem og skolefritidsordninger m.m. betydelige investeringer, for der er mange eksempler på, at økonomien forhindrer nødvendige forbedringer af forhold, der sætter børns helbred på spil. Det gælder både generelle forhold som indendørsarealeret pr. barn og støjniveaue, og det gælder mere specifikke problemfelter. Eksempelvis har man i Københavns Kommune for tiden et problem med sundhedsfarlige kreosotholdige jernbanesveller, som er brugt på legepladser til bl.a. sandkasser.

Jeg tror ikke, at det er bevidst ond vilje, der gør, at mange kommuner ikke giver børnene sikre og sunde forhold i pasningsordningerne. Men kommunerne er hårdt pressede økonomisk, og derfor er der brug for et økonomisk incitament, så kommunerne bliver opmuntret til at få rettet op på de miljøproblemer, der findes i børneinstitutionerne og skolefritidsordningerne m.m.

Derfor foreslås der oprettet en statslig pulje på 300 mio. kr., der kan gå med i en medfinansiering, og dér vil jeg lige understrege, at vi har tænkt os en sådan medfinansiering, at man kan få dækket 50 pct. af udgifterne som et tilskud til et konkret projekt.

Men jeg har forstået, at socialministeren har taget fat på at kortlægge de regler og retningslinjer, der har betydning for børns fysiske miljø inden for de forskellige områder, og det er selvfølgelig positivt, og en sådan indsats er naturligvis velkommen, men det løser langtfra de problemer, der plager institutionerne, for de nuværende regler er ikke blot uoverskuelige, men også utilstrækkelige, og tilsynet med, at de overholdes, er lemfældigt. Og vi kan ikke være bekendt at byde vore børn en dagligdag præget af dårlige fysiske vilkår.

Derfor håber jeg på en positiv fremadrettethed i dette spørgsmål, som jeg desværre må sige at det i hvert fald indtil nu ikke er lykkedes at få fra ministerens og regeringens side, for man har godt nok mødt forslaget med en stor forståelse og velvillighed, men jeg kan forstå på socialministeren, at man i hvert fald ikke er villig til at gå de her skridt.

Men når socialministeren engang er færdig med at se på problemerne, glæder jeg mig til at se, om ministeren så ikke faktisk vil give Enhedslisten ret i, at det kan være nødvendigt at samle det hele i én lov.

Diskussionen om, hvorvidt en lov strækker ind i flere ministres områder, mener vi er underordnet. Det gælder jo for så vidt en lang række love, som er under en enkelt ministers ressort, at den dækker spørgsmål, som også rammer andre ministre. Man kan bare tage diskussionen om arbejdsmiljøloven, som ligger under Arbejdsministeriet, men samtidig jo er en lov, der både handler om fysiske rammer, om bygninger, om sundhed og om en række andre ting, også om det psykiske arbejdsmiljø eller i hvert fald i en vis udstrækning om det, og det vil sige, at selv om man har det under ét ministerium, så dækker det over en række ministeriers arbejdsområder.

Vi mener heller ikke, at der på det her område ville være nogen modsætning i, at man havde én lov – f.eks. under Socialministeriet – der hed miljølov for børn, og som regulerede de her forhold.

Hvad angår forholdet til embedslægen, er jeg også lidt skuffet. Jeg synes ikke, ministeren gav noget særlig godt svar på, hvorfor man ikke kunne give embedslægen den samme mulighed, som i dag Arbejdstilsynet har, og som det kan bruge over for de voksne.

Hr. Jan Petersen nævnte, at han var enig i målet, og det er jo i hvert fald godt, det er den første forudsætning, det glæder mig, det er jo sympatisk, men i øvrigt er han bare tilbøjelig til at følge ministerens indstilling. Det kan jo være, at det med tiden ændrer sig.

Hr. Erik Larsen havde også gode ord at sige om beslutningsforslaget, men var i øvrigt ikke tilbøjelig til at støtte det. Men jeg synes, at der var en interessant bemærkning fra hr. Erik Larsen, som jeg gerne vil prøve at grave lidt mere i i forbindelse med udvalgsbehandlingen, og det var det spørgsmål, jeg også stillede i en kort bemærkning, nemlig hvorvidt det er sådan, at den nuværende formålsbestemmelse i lov om social service – som jo er ret god, det indrømmer jeg – også rummer, at man faktisk kan klage igennem det klagesystem, som er opbygget i bistandsloven, over spørgsmål om forhold, der vedrører miljøet og sundhedsmæssige forhold.

Jeg håber, det er rigtigt, hvad hr. Erik Larsen siger. Ellers kan jeg jo se, at der måske er basis for et alternativt flertal til at præcisere det i loven, for det var åbenbart den hensigt, hr. Erik Larsen havde, da han stemte for loven.

Fru Højte Jensen kan ikke støtte det. Hun synes, at 300 mio. kr. skal man ikke give fra statens side; det skal kommunerne klare.